

Alingandır Sevdam Benim

– Fedai GÜVEN · 31 Ekim 2012

Veda ediyorum bu gün...
En sessiz, günahsız yanımla,
Son defa misafirim Haliç'e
Diken acısında sızlarken yürek...
Kanadı yaralı bezgin kelebek,
Titrek kibrit alevi şimdi ruhum.

Pelüş bir ayının suretine...
Kurşunlar sıkarak uzaklaşıyorum
Hayalimin değnekten atına binip...
Parçalara bölünerek, azala azala
Koptum halkarımdan gidiyorum.

Affedilmediğim zamanlarda...
Ve de edilmediğim sürece...
Zor olacak gölgeyle barışmam!

Yanlışlarla doluyken hayatım...
Kimsem olmadı kimsesizliğimde.
Çocukluğum, gözyaşı hüzün,
Gençliğim, ses ve öfke,
Suç ve ceza yaşlanmalarım.
Günden güne seyrelti içim.
Lal oldu dilim kin'e
Etmiyor artık tek kelime.

Sanma ki... Hayat el altında,
Bekliyor bizi başka kıyı da.
Açılan kollar kadardır sevgimiz,
Kulaçlarımızın yettiğidir deniz,
Umman kadar olsa...
Olsa ne yazar kalplerimiz?
Kaldırımlar yine kaldırım,
Taşlar yine taş...
Yaşam yalnızlıklar rıhtımı.

Kandırıyor Sanerken başkalarını...
Aslında, yanıltmışız kendimizi,
Niye soyunursan soyun,
Mahşer kadar giyinmişiz.

Aşağılanmanın boy aynasında,
Görememişiz benliğimizi.
İçimizi kazanmak için...
İçinden çıktığımız enkaz da...
Silik bir ezginin mısrasıymış...
Kayıp bir görüntü gözlerin,

Asılı boş bir duvarda...
Mutluluk değilmiş resmimiz.
Çalınan rüyalarda...
İki mahzun kimsesiz,
İnanmak istediğin yalanlarla...
Senin öldürdüklerin...
Ve... Seni öldürenler
Şimdi iç içe!
Niye inanmak istersen ona inan!
Alıngan sarhoşluklardan...
Kocaman bir küslük çıktı!
Tak dedi, cana canana...
Öldü yürekte aşk yüce bir iz,
Yetmedi çabamız kurtarmaya,
Ölen sevgiyle biz.